

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XI: Cyclops

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:468-1-724)

THEOCRITI CYCLOPS.

Eidyllion XI.

ARTE pharetrato factū graue uulnus amoris
Si medica curare uoles, seu puluere sicco
Nicia conspergis, seu pollice collinis uido,
Haudquaq; prodeſſe queas, niſi pharmaca, Musæ
Que laſis adhibere ſolent, apponere cures.
Iucunda illa quidem mortalibus eſſe uidentur
Vulnereq; affectis attactu lenia molli:
Qui tamen iuueniant multi catione laborant,
Et paucis ea noſſe datur: ſed enim tua Musæ
Pectora quum foueant ſtudij coeleſtis amore,
Et Phœbi medicas tracter fæliciter artes,
Haud ignota tibi Muſarum ea dona putarim.

His igitur magno Galateæ captus amore
Commodius potuit nobiscum uiuere Cyclops,
Ille uetus Cyclops, ſicula Polypheſmus in ora,
Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
Vernarentq; leues iuuenili in fronte capilli.
Sed nec amor leuis ille fuit, quem poma roſæ ūe
Oblecent, uisœū leuetur imagine formæ,
Intima letifco ſed pectora fauius iſtu
Omnia poſthabuit ceuſriuola: ſepe ſine ullo
Paſcebanſt oues uirideſ cuſtode per herbas:
Sepe domum ſera redeunteſ nocte, ſubibant
Limina caularum; miſer ille canens Galateam

THEOCRITI

Fundebat tristes algoso in littore questus.
Perdius auroræ primo surgentis ab ortu
Tabuit infixo sub mollia pectora telo
A magna Venere, & uictore Cupidinis arca.
Sed tamen hoc contra plus quam letale uenenum
Reperit antidotum, Sicula nam Doridos undam
Prospiciens, scopulo sic est auditus ab alto.
Formosa o Galatea quid auersaris amantem?
Candida caseolo magis, omni mollior agno,
In molli uitulo erranti laetuior herba.
Tristibus omphacinae seccis mibi acerbior uue,
Nam mea quum placide demisi membra quieti
Huc formosa uenis, quum dulcis lumina somnus
Deserit, baud aliter quam que confexerit altis
Agna lupum fugiens in montibus effugis ultro.
Verum ego te o uirgo quo primum tempore uidi
Montibus in nostris dulci cum matre legentem
Purpureos flores, & odoriferos hyacinthos,
Haustis incautum flammis in pectus amauit,
Et tua precedens mea per uestigia duxi,
Ex illo nequeo requiescere tempore, uultus
Inspiciens formosa tuos, sed totus amore
Tempore ab hoc pereo, nec tu miserata dolentem
Respicis, aut nostrum curas proh Iuppiter ignem.
Sed scio cur fugias, cur me charissima spernas,
Densa supercilie quia frons est plurima longo,
Idq; aurem flexu contingat utrangs superbo:

EIDYLLION XI.

Vnus inest oculus, supraq[ue] capacia nafus
Vasta mole iacet mea labra, atq[ue] imminet ori:
Verum talis ego, et forma non optimus ista.
Mille meas paſco Siculis ior montibus agnat:
Dulcia quas mulgens niuei bibo pocula lacticis:
Caseus haud illo defit mihi tempore, non quum
Aut astas uenit, aut ueniuſue, aut bruma nivalis,
Cuius stant calathi ſemper mihi pondere preſſi:
Nec me carminibus quisquam preſtantior uno
Cyclopum qui pafcat oues hæc culmina circumſe,
In quibus aſſidue dum te mea ſola uolupſas,
Et de me tibi multa cano, te nomine uero
Malum dulce uocans, iam dudum fallere noctes
Inſomnes didici, ſed nunc tibi nutrio ceruas
Ter tres atq[ue] duas, foecundas foetibus omnes,
Quattuor uirorum catulos: quin utere mecum
Huc ad me ueniens, nibilominus ipsa tenebis
Quam tibi qui luſtris ea ſum uenatus in altis,
Interea glauci feriant ſine littora fluctus,
Et potes hoc uiridi mecum requiescere in astro,
Et melius, uacuam curis, traducere noſtem.
Hic lauri uirides, hic ſunt graciles cypariffi,
Nigrantes umbrant hederæ, nec baccifica uitis,
Nec gelidum ſpirantis aquæ gratissima deſunt
Flumina de ſummis nemoroſe rupibus Aetne
Liquatæ iucunda niues mihi pocula prebent,
Pro quibus oceanū quis amet coluiſſe profundū:

THEOCRITI

Quod si rusticitas tibi displiceret haec mea forsitan
Hirsutumq; supercilium, sunt robora nobis,
Sunt quercus, somenta futuro protinus igni,
Qui nunc sub cinere irrequetus uiuit adusto.
Subiace me flammis, crepitantibus ure camvis
Hanc animam, bunc oculū, quo, quū tantum unicus
Charius esse nibil potuit mihi, foriuit istuc extet,
Perpetiar, tantosq; uolens tolerabo dolores.
Heu mihi quod pīscem me non genuere parentes,
Proximus expāsis tranans liquida aquora pīnnis,
Ad te uirgo abeam, dubiūsumq; oscula ferrem.
Ab saltē manibus, si nolis cetera tangi,
Impleremq; sinum folijs, & lilia plenis
Alba dārem manibus, rubroq; in flore papauer,
Qui crepero miseri consuērunt ludere amantes.
Nec tibi forte dari possent simul omnia: namq;
Horum quedam astas, quedam fert bruma nivalis.
Nunc tamen, ô uirgo, liquido dare brachia ponto,
Condīcam, si forte quis hic aduenerit hospes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar, quae nam uobis sit tanta uoluptas
Aequoreos habitare sinus fluctusq; profundos.
O utinam mariis informes egressa lacunas
Retro obliuiscare domum Galatea reuerti,
Sicut ego hic in rupe sedens: quin pīscere mecum
Ipsa uelis potius, mulgere ex ubere lactes
Fœcundo nūeos, & ferre coagula plenis

EIDYLLION XI.

In calathis grauiter redolentia: deniq; molles
Ciseolos manib; componere. sola tamen me
Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quæ patior, semper tacet, et nibil unquam
Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa uicissim
Indoleat, dum me sine succo & sanguine toto
Corpo defactum uidet, hic mendacia texens
Atq; egrum doleo caput, & pede labor utroq;
Hisq; ea torquetur, namq; & male torqueor ipse.

O Cyclops Cyclops quæ te dementia cepit?
Quām fuerat melius calatho& contexere, & altos
Lanigeris ouibus in pabula sternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia, forte aliam quæ sit formosior illa
Inuenies Galateam, amarunt me quoq; multæ,
Et tecum longa cupierunt nocte puellæ
Ludere, dulce omnes, & suavi uocè canentes,
Ridentesq; effuse omnes: postquam obsequor illis
Non adeò pañim contemnor, & ipse aliquis sum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem,
Ipse suum curans meliore nomine uulnus,
Quim si diuitias atq; aurea dona dedisset.

ARGUMENTVM DVO^a

decimi Eidyllij.

Inscribitur Eidyllion hoc Aitas, & constat Ioni